

ANTOLOGIA CSF 2019

© 2020, Editura PAVCON

© 2020, Colectiv de Autori

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Antologia CSF 2019 / antolog.: Constantin D. Pavel. -

București: Pavcon, 2020

ISBN 978-606-9057-46-9

I. Pavel, Constantin D. (antolog.)

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

editurapavcon@yahoo.com

www.colectiasf.ro

www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Antologator: **Constantin D. Pavel**

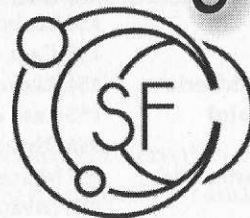
Design: **Arh. Andrei Nicolescu**

Coperta: **George Ionescu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-46-9

Antologia

2019

Antologator:
CONSTANTIN D. PAVEL

Editura PAVCON
București, România, 2020

– că venise la New York pentru o conferință pe tema schimbărilor disruptive aduse de tehnologie. Pufni în răs de unul singur și apucă o pungă de...

– Dă-o naibii! exclamă el când văzu ce luase și aruncă punga la loc, în dușmănie. De-acum înainte n-avea să mai mănânce niciodată fructe și legume deshidratate.

CUPRINS

Arbore secant – D. Alzner	5
Sfârșitul Sardiniei – Mircea Băduț	25
O lume perfectă – Lucian-Dragoș Bogdan	38
Venusiana opus trei – Anamaria Borlan	48
Arca – Daniel Botgros	79
Generația Omega – Rodica Bretin	87
Ondinele-Atacama – Aurel Cărășel	91
Animale de companie – Cristian Cârstoiu	129
Înstrăinați – Daniela Faur	133
Pofta – Robert Gion	141
Insula Solander – Florin Giurcă	156
Ușile – Mircea Liviu Goga	178
Versorul L – Alexandru Lamba	186
Cronica Akasha – George Lazăr	199
Dispariția – Victor Martin	218
Spicuri din memoriile unei pisici negre cu ochi galbeni – Ana-Veronica Mircea	237

Încătorul – Daniel Ninoiu	253
Agresorul – Constantin D. Pavel	260
Scipirea de confirmare – Viorel Pîrligras	263
În dimineața următoare – Florin Purluca	270
Dincolo de umbre – George Sauciuc	277
Campionul absolut – Sergiu Someșan	280
Evadare din Capricorn – Liviu Surugiu	293
Străinii – Laszlo Tarko	315
Victime colaterale – Daniel Timariu	334
Nunta – Pompilian Tofilescu	350
A doua șansă – Alexandru Trușcă	362
Codul Sursă al Umanității – Boris Velimirovici	382
Liniiile aeriene Flyicu – Ovidiu Vitan	388

Completează-ți Colecția Science-Fiction cu:

- #1 Extra-Terestrul
- #2 Secretul emisferei
- #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forță
- #4 Scornituri spăimântătoare
- #5 Rangkook
- #6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca
- #7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
- #8 Erezia egumenului Glicherie
- #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
- #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
- #11 O tragedie cerească
- #12 Cetiți-le noaptea
- #13 Marginea curcubeului
- #14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
- #15 Praf
- #16 Manuscrisul episcopului Petronius
- #17 Steaua fulgurantă - IVA 2
- #18 Un român în Lună
- #19 Oameni pe care i-am cunoscut
- #20 Sawtooth
- #21 Rău de spațiu Omul fără nume
- #22 Progradia
- #23 A doua Lună a Pământului
- #24 Dialogul păsărilor
- #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
- #26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
- #27 Therra
- #28 1944 Ein Freak
- #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
- #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
- #31 CdT 2 - Cârligul spațial
- #32 CdT 3 - Poarta mânturii
- #33 RSA - Furia fiarelor
- #34 RSA - Marile migrații
- #35 Olympus Mons
- #36 RSA - Noaptea lemuriilor
- #37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiilor
- #38 RSA - Auro Luck
- #39 Războiul Celestinei
- #40-49 Aripile Albastre
- #50 Sânge, Metal și Speranță
- #51 Decadența sufletelor noastre
- #52 Povestiri spăimântătoare
- #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #56 Dinosauria
- #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
- #58 Învățătorul
- #59 Noaptea orașului ilustrat
- #60 Praf 3
- #61 Saurianul de metan - IVA 3
- #62 Artefactul
- #63 Casa fără cărți
- #64 Apophis
- #65 Parlamentul
- #66 RSA - Hora hoiturilor
- #67 Dragonul fără aripi
- #68 RSA - Judecata de Apoi
- #69 Avatarii faraonului Tlă
- #70 RSA - România sub Asediu
- #71 Efectul Metamorphis
- #72 Dicționar de Enigme și Mistere
- #73 Elogiu muncii de partid
- #74 Insula pescărușilor
- #75 Aurul beznei
- #76 București, 2058
- #77 Încăpățânarea Timpului
- #78 Deocamdată... enigme
- #79 Tunelul de la capătul lumii
- #80 Ultima frontieră
- #81- 83 Istoria Literaturii SF
- #84 Orașele caracatițelor
- #85 Europa benzilor desenate 2
- #86 Confesiunile Omului-câine
- #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
- #88 Oameni goi pe străzi
- #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
- #90 RSA - Tg. Jiu '59

Arbore secant

de Diana Alzner

Ionuț Sturzulescu era în febra creației. Muza literară îl purta în lumi nebănuite, unde muritorii de rând nu puteau pătrunde și de unde el, doar el, speranța literaturii SF, era în stare să le dăruiască imagini, crâmpie de visare.

Așa cum se cuvine unui geniu, era conștient de valoarea sa, dar și de tragismul condiției sale. Cei din jur, persoane rapace și neînțelegătoare, îi ridicau piedici sau, mai rău!, se amuzau în secret pe seama lui.

Uite și Rodica: știe de cinci ani de când sunt împreună că are nevoie de cafea și ceai dimineața, cafeaua fierbinte și ceaiul rece și mereu i le aduce invers: ceaiul fierbinte și cafeaua rece. Cum să crezi în asemenea condiții?

Iar în dimineața aceea nu i le adusesese deloc!

Mai scrise chinuit câteva rânduri, mai anihilă un alien care se credea grozav, mai strecură un gând în mintea personajului principal, o aluzie fină din care cititorul va deduce intențiile mărețe ale eroului și trase cu coada ochiului spre hol. Nu se vedea nimic. În dimineața aceea nici măcar n-o auzise pe Rodica trecând spre bucătărie. Putorel! Așa îl alinta maică-sa când era mic și nu voia să se trezească, dar Rodicăi porecla îi venea cu adevărat bine, bine de tot.

În clipa aceea îl străbătu Ideea! Îl posedă Muza! Trase aer în piept străfulgerat și degetele începură să-i alerge pe taste.

Resp. Avea în minte clar definit contactul între civilizații: oamenii de rând și acele făpturi (sau ce-or fi fost) nu s-ar fi încăierat niciodată pentru o biată planetă ca Terra, dacă nu ar fi existat în spatele întregii afaceri conspirațiile tenebroase ale marilor corporații, scopurile lor meschine și mercantile, egoiste, lugubre! Om și extraterestru s-ar fi îmbrățișat pe pajiștea mioritico-galactică și...

Ceva îl gâdila în ceafă. Alungă iritat o muscă imaginară.

Ce grandioase salturi tehnologice pentru ambele civilizații! Ce descoperiri științifice de-o parte și de alta! Câte boli eradicate! Extraterestrii ne-ar fi dăruit saltul în hiperspațiu și oamenii le-ar fi dăruit... așa, stai puțin... le-ar fi dăruit...

Se gândi adânc ce ar fi putut omenirea să dăruiască rasei extraterestre capabile de salt în hiperspațiu, când ceva îi umblă pe ceafă. Se scărpină iritat.

Na, în sfera tehnologică era mai greu... Ce să le dai ăloră de se plimbă prin cosmos ca prin parcul de distracții?

Haide, Ionuț! se încurajă singur. Gândește, tu ești speranța.

Ce chinuri ale creației! Chinuri de vizionar... Avu senzația că tot cortexul cerebral i se încrețește sub povara acestei provocări: ce-ar putea dăruia omenirea extraterestrilor?

I-am putea creștina!!! țâșni din mintea lui înfierbântată. Transpiră de emoție, copleșit de propria-i personalitate. Ni-meni nu se mai gândise la asta. Dar ce vor face atunci marile corporații? Domne, depinde cum înțelegi religia... În mintea lui își imaginează o imensă tablă de șah pe care puterile lumii dansau sau mânate de pârghiile intereselor, făceau piruete în jurul sferelor de influență și...

Mâna plecă în direcția unde ar fi trebuit să se afle cana de ceai, dar nu descoperi nimic la capătul cursei. Și atunci îl gâdila din nou! Ceva ca o adiere răcoroasă, de parcă ar fi fost o flotilă

întreagă de muște sau poate erau insecte spion, de producție extraterestră.

Se întoarse enervat de-a binelea, fiindcă nu se sfia niciodată să-și înfrunte inamicii, iar acest lucru era binecunoscut oponenților săi literari.

Dădu cu nasul în frunzele gălbui-verzui-roșiatice ale unei ramuri ce ieșea din perete. Ce dracu?

Le pipăi cu nedisimulată scârbă. Ce pete ciudate, ce... consistență aiurea, parcă ar fi fost din vinilin, parcă... și crescuseră prin zid! Aseară nu erau aici! Nu! În mod cert, doar lucruse la roman. Femeia asta nu se mai îngrijea deloc de casă! Apoi îi dădu prin cap amănuntul că dincolo de perete era sufrageria lor și această plantă încăpățânată nu avea cum să se afle în cameră, chiar dacă se dovedea atât de tenace încât să străpungă zidul.

Deja plin de nervi, se ridică de la birou și trecu în încăperea de alături. Mama mia! Își puse mâinile în cap. Ramura de aici era mai viguroasă și venea exact de sub dușumea. Cum locuia la casă, nu putea să arunce vina pe vecinul de la etajul inferior, cu toate că ar fi fost foarte simplu. (și plăcut)

Așa că suspină și decise să coboare în pivniță – se vedea că un copăcel crescuse și... Aruncă o privire în jur, dar Rodica nu se zărea nicăieri. Să fi plecat la cumpărături? Zicea ea ceva, dar nu reținuse.

De pe terasă se întoarse la bucătărie. Căută ceva într-un sertar: toporișca de spart oase. Până aici i-a fost copăcelului obraznic. Auzi! Să nu mai poți sta liniștit în propriul birou, că...

Dădu ușa de perete. Lumina soarelui îi proiectă umbra pe zidul din față: omul cu toporul. Rânji. Vedea planta care trecuse prin planșeu. Aprinse becul, ca să fie sigur. Nu avea de ce să se grăbească, de acum lucrurile aveau să decurgă în linie dreaptă.

Respe Tulpina venea din lateral, de dincolo de fundația casei și era considerabil mai groasă, mai puternică. Avea o culoare metalică, lucioasă cum nu mai văzuse și i se păru că niște insecte gălbui, luminescente, aleargă pe ea încoace și încolo, în maniera furnicilor.

De nervi, îi asudaseră palmele. Mută toporișca dintr-o mână în alta și se șterse pe pantaloni, fără niciun menajament, ca în copilărie. Alese din priviri locul potrivit și lovi cu muchia ascuțită. Puțin lipsi să se trezească cu partea plată a toporului – cea pentru bătut șnițele – ștanțată în frunte.

„Fir-ai...” Lovi iar, încordat. Aha! De data asta i-o făcuse! Simțise toporul despicând afurisita de... Dar nu-și continuă gândul. Un frig sideral trecu din topor în brațele sale, urcând încet, dar constant spre coate, spre umeri, spre frunte, apoi coborî punând stăpânire pe coaste, pe șolduri și pe picioare.

Ionuț se simți pietrificat și o panică neputincioasă se zbătu înlăuntrul său. Senzația nu dură însă prea mult, căci o alta îi luă locul. Pământul începu să vibreze și vibrația i se transmise în fiecare celulă, în fiecare atom al corpului, iar el deveni conștient de fiecare particulă care-l compunea, pentru că toate vibrau și dureau, dureauuuu...

Un privitor din afară, din pragul pivniței, să zicem, ar fi văzut o chestie destul de curioasă: din clipa în care lovise tulpina, Ionuț se unise cu planta, căpătase culoarea metalică, cenușie, iar acele „insecte” gălbui circulară rapid de-a lungul trupului său – numai că aceasta era o mișcare mult, mult prea iute pentru a fi prinsă de privirea omenească.

Timp de câteva secunde, a rămas vizibilă în aer umbra, conținutul său, ca o rană în decor, o pată întunecată pe peretele luminat de soare. Apoi a apărut un punct de prăbușire, mai întâi mic, apoi mai mare, pe unde umbra lui Ionuț cădea în sine,

dispărea în neant ca absorbită de un aspirator cu totul și cu totul special.

Chiar și porțiuni din perete, din masa pe care trona lădița cu cartofi, un colț al bancului de lucru cu menghina și două ciocane, fuseseră absorbite prin acea gură spre neant. Imaginea camerei se încrețise de parcă ar fi fost un covor întins neglijent. Eventualul privitor din ușa pivniței ar fi făcut câțiva pași înapoi, pentru că și scările de ciment se vâluriseră ciudat, ca și cum ar fi fost din cauciuc.

Pe Ionuț, însă, toate aceste aspecte l-ar fi lăsat rece, căci el – cât timp și-a mai putut păstra vie flacăra conștiinței – se lupta să se împotrivească acelei cumplite prăbușiri în gol. Îi flutura prin minte, atât cât mai avea din ea, gândul străin și îndepărtat la Alice și la felul cum căzuse în gaura Iepurelui, dar scânteia se stinse și Ionuț nu mai știa de el.

☆ ☆ ☆

Părți separate din memorie începură să i se trezească. Nu își percepea tot trupul, dar aproape că putea simți cum îi cresc nervii și arterele pe sub pielea care se recompunea.

Clipi mărunț și deschise ochii. Se afla într-un loc întunecat și abia câteva zdrențe de lumină se târau pe lângă el. Un curent de aer circula constant și asta îl făcu să considere că era undeva afară. Pipăi cu mâinile în jur. Totuși, nu era pământ; terenul pe care zăcea părea a fi mai mult... sintetic. Deodată, îl străbătu o bănuială îngrozitoare și începu să tremure.

– Salut, amice! îl întâmpină un glas din umbră.

– Unde sunt? Cine ești?

– Fii calm. Aici nu ți se mai poate întâmpla nimic.

Bănuiala îl împunse din nou.

Respectiv — Am murit? și cărți

— Aș zice că nu, deși...

— Vreau să mă ridic. Vă bateți joc de mine!

(Asta fusese dintotdeauna cea mai grozavă temere a lui Ionuț. Mai rea decât moartea.)

Se ridică surprinzător de repede. Nu-l durea nimic. Îl neliniștea, însă, ciudățenia situației. Își pierduse memoria? Cum ajunsese aici? După ce lovise blestemata aia de plantă, totul se încheșase și nu mai reținea decât o amorțeală care-i cuprinsese corpul și mintea.

— Uite cum stau lucrurile: dacă promiți că ești calm, ți se vor da toate explicațiile posibile.

— Sunt calm. (La fel de calm ca în ziua în care președintele Asociației Scriitorilor îi sugerase prietenește să aducă ceva modificări textului său publicat online, că prea seamănă cu scrierea unui obscur mângălitort mort de ani de zile...)

— Bine, atunci am să te prezint vecinilor.

— Domne, deci, vreau să știu unde mă aflu...

— Drace, și noi am vrea să știm, fii sigur!

Ionuț se simți înfricoșat de aceste glasuri și dori să vadă cine îi vorbește. Imediat umbra se rări și observă câteva siluete. Se apropie neliniștit.

— Eu sunt George, se prezentă cel care îi vorbise primul.

Era un tip banal, cu capul rotund ca al domnului Pickwick, cu blugi și un tricou lălâu.

— El este Ștefan, acesta e Tudor, iar el e Victor.

— Încântat. Eu sunt Ionuț Sturzulescu, scriitor, mormăi el puțin ironic. Începuse să fie oarecum iritat că trebuia să piardă timp prețios în compania acestor... domni... care, evident, nu erau niște intelectuali, nici nu prezentau interes din punct de vedere tipologic, ca model de personaj...

Totuși, îi privi pe rând. Ștefan avea părul lung, cărunț, prins într-o coadă hipiotă, era masiv și părea puternic ca un bivol. Tudor era cu barbă și Ionuț se simți pe loc iritat de acest amănunt, considera barba un detaliu ales de cei care doreau să pară interesanți. Victor fuma și purta cureaua pantalonilor strânsă sub burtă. Cine erau tipii ăștia și ce legătură aveau cu el?

— Cred că am dovedit destulă răbdare. Îmi poate spune cineva unde ne aflăm?

Abia atunci băgă de seamă că felul cum se recomandase părea să-i fi amuțit pe interlocutori. Bărbații se priviră.

— Interesant, murmură Ștefan.

— S-ar putea să fie exact ce ne trebuie, admise Victor, fără să scoată țigara din gură.

George rânji și-i strânse mâna scriitorului:

— Bine-ai venit! Auzi, Ionuț, ce-ar fi să luăm loc pe niște fotolii, ceva comod, să stăm de vorbă pe îndelete? Vrei?

— Vreau, dar sunt cam ocupat... romanul...

Umbra se rarefie într-un colț și Ionuț desluși două canapele și niște fotolii largi de piele... exact ca cele pe care le admirase cu Rodica la Mobex.

— Bravo! făcu George și toți se îndreptară spre micul salon improvizat.

— N-am mai întâlnit niciodată un scriitor.

— Nici noi, recunoscură ceilalți.

În general, acest tip de conversație era din genul celor care făceau deliciul lui Ionuț, doar că acum se simțea oarecum presat de situație.

— Domnilor, vă asigur că ar fi o experiență plăcută pentru mine, dar sunt amenințat de un deadline, sunt un scriitor de succes, iar publicul cere, editura mă bombardează cu mailuri, mă înțelegeți...

Respect — Ionuț, îți amintești ce făceai chiar înainte? Chiar înainte de a ajunge aici?

— Scriam! Ce aș fi putut să fac?

— Și cum s-a întâmplat?

Ionuț se gândi o clipă și optă pentru varianta adevărată:

— M-a deranjat o plantă... Crescuse a naibii prin zid, e posibil? Venea din pivniță, trecuse prin toți pereții...

— Și tu... — șopti Tudor, puțin găuit.

— Și am retezat-o! Ce era să fac?

Tăcerea dură mai puțin de o secundă, apoi cei patru părură să se înece de răs. Ionuț se simți debusolat. Ar fi vrut să fie acasă. Poate că adormise și visa. Câteodată, când mai nimerea în acel calm ecuatorial al lipsei de inspirație, se lungea pe canapeaua din birou și dormea iepurește. Poate că asta era: se culcase între capitolul patru și capitolul cinci al romanului.

— Nu ți s-a părut nimic ciudat la faptul că o plantă crește prin ziduri? Pac! Ai retezat-o?

Ionuț își compuse o mină de superioritate jignită. Indivizii prea se trăgeau de brăcinari cu el...

— Ce scrii? Poezie, proză? vru să știe George, în timp ce-și ștergea lacrimile cu dosul palmei.

— Sunt scriitor de anticipație, rosti din vârful buzelor.

Se afla în minoritate și simțea că depinde, într-un fel, de bunăvoința lor, altfel...

Ei râseră din nou. George se opri cel dintâi:

— Nu te supăra, dar ai făcut-o lată, înțelegi? Ai tăiat un arbore secant, omule.

— Un ce?

— Mă bucur că ești scriitor, și încă unul de SF, sunt șanse să pricepi ce am să-ți spun. Ionuț, nici noi nu știm precis unde suntem. Am nimerit într-un loc despre care se fac speculații,

na, dar acum suntem aici și vedem cu ochii noștri. Cred... cred că e un spațiu paralel. Cel puțin așa e scris în documentele multor viețuitori de aici. Probabil că nu e singurul spațiu paralel, noi bănuim că sunt multe... Câte unul pentru fiecare variantă posibilă a lumii... Se află undeva pe aici un chinez bătrân care susține că spațiile sunt, de fapt, frunzele unui arbore... sună nașpa, știu... așa... și că acesta e arborele universal, bla, bla.

— Arborele sefirotic. Așa îl numește un tip venit din Evul Mediu, completă Victor, scuturând scrumul pe canapea.

— Stați puțin! Asta e o surpriză? Sau suntem la camera ascunsă? Hai, că n-am chef. Vreau să plec. Îmi poate arăta cineva unde eram când... când m-am trezit aici?

— Sigur, amice, făcu George încă râzând. Du-te un pic mai încolo și uită-te. Vei vedea exact pe unde ai nimerit aici.

Ionuț se ridică în picioare cu toată demnitatea de care se simțea în stare în acel moment. Nu, nu se temea de nimic și era pregătit pentru orice, dar stranietatea acestei împrejurări îl făcea să se simtă de parcă ar fi avut un șoricel panicat între piele și maieu. Sincer, ar fi vrut să urle, dar se stăpâni eroic.

Păși în direcția indicată și, deodată, se împiedică de ceva.

— Ai gliză! strigă amuzat Victor, cu țigara în colțul gurii.

Al naibii individ, nu învățase să se comporte civilizată. Vorbea mijind ochii de fum și fără să scoată țigara. Își dori să poată vedea de ce se împiedicase, ah, de-ar fi avut o lanternă, o brichetă... ce avantaj să fii fumător! Dar o lumină palidă i se strecură pe la picioare și desluși ceva într-adevăr ciudat. Se împiedicase de un fel de clei întărit... ceva ca o scurgere de... latex?... dar incolor și... Da, chiar asta era! Se împiedicase de o lădiță cu cartofi. Lădița lor de cartofi din pivniță, o recunoștea, numai că era înglobată în cauciucul acela, în vâscozitatea aceea scârboasă... Uite și menghina... și ciocanul... Le urmări cu privirea

și constată că revărsarea de materii și obiecte venea dintr-un punct ceva mai luminos. Îngenunche și privi ca un copil prost-crescut prin gaura cheii. Dumnezeu! Vedea pivnița casei. Părea strâmbă ca un tablou suprarealist. Și cum încăpuseră toate lucrurile prin punctișorul acesta? Cum încăpuse el însuși?

— Vreau acasă, murmură încetișor.

— Asta e singura dorință care n-o să ți se îndeplinească, amice. În rest, tot ce poțtești. De fapt, chiar ne punem mari nădejdi în tine. Chestiile pe care le poate imagina un scriitor...

— Ce tot spui acolo? Ce naiba vreți de la mine? Cine sunteți și unde mă afla? N-am înțeles nimic până acum.

— Hai, Ionuț, vino pe canapea, să vorbim serios. Nu te superi că-ți spun pe nume, nu-i așa? Oricum, nu mai poți pleca de aici, ar fi bine să renunți la ideea asta.

— M-ați luat ostatic?

— Toți suntem ostatici! desfăcu Ștefan brațele, cu un gest melodramatic. Dar poate că o să-ți placă. Poate va fi ca o provocare pentru tine și noi sperăm că tu ne poți scoate de aici.

— Eu?!

Îl așezară înapoi pe canapea și strânsură cercul în jurul său. Cei patru îl priveau cu aviditate. Exact ca atunci, în clasa a treia, când îl bătuse Zgârciu și-i curgea sânge din nas, toți holbându-se la umilința lui.

— Ionuț, ai tăiat o... hai să-i zicem plantă, pentru că seamănă cu o plantă... dar care e, de fapt, altceva. E un liant, o legătură între lumi. Nu știm de ce, dar de fiecare dată când obiectele uneia dintre lumi vin în contact cu structura internă a... ăăă... arborelui, sunt transportate aici. Toți am trecut prin asta.

— Mie mi-a ieșit din ecranul calculatorului, la serviciu, în timp ce scriam borderourile. Am zis că-i ceva 3D, vreun gadget bengos, am dat cu mâna și... s-a rupt.

— Lasă, Tudorică, nu mai aburi, că oricine trage cu ochiul prin punctul tău de erupție vede bine la ce priveai tu în timpul serviciului...

— Pe naiba, ți se pare, știm că tu...

— Mă băieți! Hai să explicăm frumos omului ce i se întâmplă, că nu cred că are chef de prostiile voastre.

Se făcu liniște. George îngھیți în sec și-și încreți fruntea:

— Locul unde ne aflăm acum e spațiul tău personal. Aici poți face ce vrei. Poți crea tot ce-ți trebuie, e suficient să gândești, să dorești, să vizualizezi obiectul.

— Hă, hă, numa' că o să te trezești că nu-ți mai trebuie prea multe, răsă amar Ștefan.

— Sunt mort? Spuneți-mi adevărul.

— Habar nu am. Poți ieși de aici să vizitezi spațiile celorlalți, e ca și cum ai trece dintr-un compartiment în altul... dar numai aici, la tine acasă, ai puterea de a crea orice din nimic. Am observat că suntem grupați geografic și chiar și pe epoci.

— Cum adică?

— Bine. Nu vezi că suntem toți români, toți din aceeași epocă fericită? Du-te tu în locul unde terenul pare să se încline și vei merge spre trecut, vei întâlni tipi care au aterizat aici din alți ani. Dacă mergi spre stânga, e ca și cum de la București ai porni-o spre Vest. În dreapta e Estul.

— La stânga față de ce?

— Față de punctul tău de erupție, când stai cu fața spre el.

— Nu cred că o să vreau să mă îndepărtez de locul acesta; dacă mă caută cineva, cum mă vor mai găsi?

— N-o să te caute nimeni, mustăci Victor.

— Și cum o să supraviețuim? Voi de câte zile sunteți aici?

— Zile? rânji Tudor. Eu, unul, sunt de 15 ani și jumătate, doar de când am început să număr. Uite, George e aici de 25 de ani.